

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2653/23
31.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Едвин Прелић, адвокат из Београда, улица Доситејева бр. 12, против тужене ББ из ..., чији су пуномоћници Бранислав Поповац, адвокат из Београда, улица Катанићева број 16/3 и Драган Рашић из Земунa, улица Главна број 26/II, ради стицања без основа, одлучујући о жалбама тужиле и тужене, изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П 21325/19 од 05.04.2022. године, након расправе одржане пред другостепеним судом, дана 31.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 21325/19 од 05.04.2022. године и пресуђује:

УСВАЈА СЕ ДЕЛИМИЧНО тужбени захтев тужиле АА из...па се обавезује тужена ББ из ... да тужилци исплати следеће новчане износе:

-износ од 57.752,30 динара са законском затезном каматом од дана 05.04.2014. године

-износ од 57.799,35 динара са законском затезном каматом од дана 05.05.2014. године

-износ од 57.834,30 динара са законском затезном каматом од дана 05.06.2014. године

-износ од 58.016,00 динара са законском затезном каматом од дана 05.07.2014. године

-износ од 58.387,40 динара са законском затезном каматом од дана 05.08.2014. године

-износ од 59.212,80 динара са законском затезном каматом од дана 05.09.2014. године

-износ од 59.496,60 динара са законском затезном каматом од дана 05.10.2014. године

-износ од 59.641,10 динара са законском затезном каматом од дана 05.11.2014. године

-износ од 60.608,00 динара са законском затезном каматом од дана 05.12.2014. године

-износ од 60.577,15 динара са законском затезном каматом од дана 05.01.2015. године, све у року од 15 дана по пријему пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиље АА из ... којим је тражила да суд обавезе тужену ББ из ... да тужиљи исплати и то:

-износ од 37.698,33 динара са законском затезном каматом од дана 13.06.2010. године

-износ од 52.108,05 динара са законском затезном каматом од дана 05.07.2010. године

-износ од 53.059,40 динара са законском затезном каматом од дана 05.08.2010. године

-износ од 52.812,60 динара са законском затезном каматом од дана 05.09.2010. године

-износ од 53.057,95 динара са законском затезном каматом од дана 05.10.2010. године

-износ од 53.661,40 динара са законском затезном каматом од дана 05.11.2010. године

-износ од 53.623,45 динара са законском затезном каматом од дана 05.12.2010. године

-износ од 53.242,50 динара са законском затезном каматом од дана 05.01.2011. године

-износ од 51.875,15 динара са законском затезном каматом од дана 05.02.2011. године

-износ од 51.889,95 динара са законском затезном каматом од дана 05.03.2011. године

-износ од 51.240,80 динара са законском затезном каматом од дана 05.04.2011. године

-износ од 49.552,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.05.2011. године

-износ од 48.770,35 динара са законском затезном каматом од дана 05.06.2011. године

-износ од 50.159,60 динара са законском затезном каматом од дана 05.07.2011. године

-износ од 51.210,85 динара са законском затезном каматом од дана 05.08.2011. године

-износ од 50.384,40 динара са законском затезном каматом од дана 05.09.2011. године

-износ од 50.898,90 динара са законском затезном каматом од дана 05.10.2011. године

-износ од 50.959,95 динара са законском затезном каматом од дана 05.11.2011. године

-износ од 51.723,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.12.2011. године

-износ од 52.934,70 динара са законском затезном каматом од дана 05.01.2012. године
-износ од 52.759,40 динара са законском затезном каматом од дана 05.02.2012. године
-износ од 55.349,45 динара са законском затезном каматом од дана 05.03.2012. године
-износ од 55.807,05 динара са законском затезном каматом од дана 05.04.2012. године
-износ од 55.950,70 динара са законском затезном каматом од дана 05.05.2012. године
-износ од 58.678,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.06.2012. године
-износ од 57.577,15 динара са законском затезном каматом од дана 05.07.2012. године
-износ од 59.184,05 динара са законском затезном каматом од дана 05.08.2012. године
-износ од 58.995,75 динара са законском затезном каматом од дана 05.09.2012. године
-износ од 57.514,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.10.2012. године
-износ од 56.933,45 динара са законском затезном каматом од дана 05.11.2012. године
-износ од 56.802,00 динара са законском затезном каматом од дана 05.12.2012. године
-износ од 56.179,40 динара са законском затезном каматом од дана 05.01.2013. године
-износ од 55.712,75 динара са законском затезном каматом од дана 05.02.2013. године
-износ од 55.726,30 динара са законском затезном каматом од дана 05.03.2013. године
-износ од 55.877,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.04.2013. године
-износ од 55.271,30 динара са законском затезном каматом од дана 05.05.2013. године
-износ од 56.684,60 динара са законском затезном каматом од дана 05.06.2013. године
-износ од 57.126,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.07.2013. године
-износ од 56.860,55 динара са законском затезном каматом од дана 05.08.2013. године
-износ од 57.192,50 динара са законском затезном каматом од дана 05.09.2013. године
-износ од 57.309,35 динара са законском затезном каматом од дана 05.10.2013. године
-износ од 57.078,10 динара са законском затезном каматом од дана 05.11.2013. године
-износ од 57.358,30 динара са законском затезном каматом од дана 05.12.2013. године

године

-износ од 57.377,95 динара са законском затезном каматом од дана 05.01.2014.

године

-износ од 57.987,80 динара са законском затезном каматом од дана 05.02.2014.

године

-износ од 57.981,45 динара са законском затезном каматом од дана 05.03.2014.

године, све у року од 15 дана по пријему пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи на име трошкова првостепеног парничног поступка исплати износ од 338.474,00 динара у року од 15 дана по пријему писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 80.000,00 динара у року од 15 дана по пријему писменог отправка пресуде.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље АА из ..., па је обавезана тужена ББ из ... да тужиљи исплати и то појединачно месечно одређене износе за период од маја 2013. године до јануара 2015. године са законском затезном каматом на сваки појединачно одређен износ. Ставом другим изреке делимично је одбијен тужбени захтев тужиље АА из ... у делу у коме је тражено да се обавезе тужена ББ из ... да тужиљи исплати појединачно месечно одређене износе за период од јуна 2010. године до краја априла 2013. године са законском затезном каматом на сваки појединачно одређен месечни износ. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове посутпка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено поднела тужиља побијајући је у ставу другом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражила.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено поднела тужена побијајући је у ставу првом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражила.

Тужиља је одговорила на жалбу тужене. Трошкове за састав одговора на жалбу и таксу на одговор на жалбу је образложено тражила.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде применом одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП, ("Службени гласник РС" број 72/2011,

55/2014, 87/2018 и 18/2020), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци из следећих разлога.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Међутим, ради правилног утврђења чињеничног стања било је потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази и изведу предложени докази, то је одржана расправа пред другостепеним судом у складу са одредбом члана 383 став 4 ЗПП, а у циљу отклањања пропуста, у оквиру које расправе је овај суд поновио доказни поступка, поново извео доказе, те извео нове а претходно предложене доказе, на који начин је употпунио чињенично стање и учинио га подобним за оцену основаности тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању пред првостепеним и другостепеним судом, тужиља као купац и ВВ као продавац закључили су и пред судом оверили дана 30.03.2006. године Уговор о купопродаји 1/2 локала на основу ког уговора је тужиља АА постала власник 1/2 предметног локала и то пословног простора површине 148м2 који се налази у... у улици ... на кат.парц. бр..., ... и ... КО ..., који локал је радио па су тужиља и ВВ као власник друге половине локала делили добит, након закључења уговора о купопродаји. Затим је пресудом на основу признања Првог основног суда у Београду П 9992/11 од 05.06.2012. године утврђено да је АА власник 1/2 предметног локала у односу на туженог ВВ. ВВ је затим закључио и оверио са туженом ББ уговор о купопродаји непокретности дана 15.06.2009. године чији је предмет купопродаје било више непокретности а међу којима и спорни локал, али о томе није обавестио тужиљу као сувласника друге половине локала, нити је од тужиље тражио сагласност за продају целог локала туженој, нити је о чињеници да је тужиља сувласник локала обавестио тужену као купца. По основу наведеног уговора о купопродаји тужена је са својим оцем у посед локала ушла у лето 2010. године, годину дана након закључења уговора о купопродаји у које време су тужиља и њен супруг радили у другом локалу ван ... Од запослене раднице је тужиља сазнала да је неко треће лице ушло у локал па је одмах дошла и на лицу места затекла зета тужене који је рекао да он води локал. ВВ је против ББ затим покренуо парнични поступак за утврђење ништавости купопродајног уговора у ком поступку је донета пресуда Вишег суда у Београду П 21402/10 дана 04.04.2014. године којом је утврђено да је ништав уговор о купопродаји закључен 15.06.2009. године пред Другим општинским судом у Београду и оверен под Ов бр.8358/09 између тужиоца ББ и тужене ББ, а која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2601/14 дана 28.01.2015. године. Исте пресуде су укинута решењем Врховног касационог суда Рев 2281/15 од 11.03.2016. године. У даљем току поступка Виши суд у Београду је донео пресуду П 648/16 дана 13.06.2018. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца ББ према туженој ББ за утврђење ништавости уговора о купопродаји закљученог између парничних странака дана 15.06.2009. године и овереним пред Другим општинским судом у Београду под Ов бр. 8358/09 што би тужена била дужна да призна и да тужиоцу врати све непокретности које је од њега преузела у државину по основу овог правног посла. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 10181/18 од 11.03.2019. године одбијене су као неосноване жалбе тужиоца

и пресуда Вишег суда у Београду од 13.06.2018. године је потврђена, док је пресудом Врховног касационог суда у Рев 3815/19 од 04.12.2019. године одбијена као неснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10181/18 од 11.03.2019. године. Пресудом Вишег суда у Београду П 105/11 од 27.03.2014. године усвојен је тужбени захтев АА против тужене ББ и утврђено да је тужиља власник са 1/2 на предметном локалу и обавезана тужена на предају истог тужиљи. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3329/14 од 28.01.2015. године иста пресуда је потврђена у делу за утврђење, док је у делу за предају пресуда Вишег суда у Београду од 27.03.2014. године укинута. Затим је пресудом Вишег суда у Београду П 419/15 од 28.09.2015. године, одбијен као неоснован тужбени захтев АА у односу на тужену ББ, за утврђење да је власник друге 1/2 поред стечене 1/2 предметног локала и захтевом за дозволу да узме у државину. Од лета 2010. године до 04.08.2015. године локал су користили сестра и зет тужене, а по њеном допуштењу и сагласности. ББ је у извршном поступку предала локал ВВ дана 04.08.2015. године, и августу 2015. године су ВВ и тужиља као сувласници са по 1/2 и продавци локал продали трећем правном лицу. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је укупно нето номинално потраживање власника локала на дан 05.08.2015. године у износу од 3.466.176,03 динар по основу тржишних закупнина за 1/2 (74м²) пословног простора-локала у ... у улици ..., за период обрачуна од 08.06.2010. године до 08.08.2015. године са појединачно наведеним месечним износима у делу прилога из налаза вештака.

Првостепени суд је закључио да је у спорном периоду у коме тужиља није користила спорни локал од 2010. године до 2015. године када је своју 1/2 заједно са ВВ отуђила њена имовина умањена с обзиром да тужиља није могла обављати угоститељску делатност. У том периоду ВВ је закључио уговор о купопродаји непокретности са туженом којом је обухваћена и 1/2 сувласништва тужиље без знања и сагласности тужиље, а да о чињеници да је тужиља сувласник спорног локала није обавестио тужену са којом је закључио уговор о купопродаји чиме је тужена у време купопродаје локала 2009. године била савесна. Тужена је дана 17.04.2013. године преко пуномоћника адвоката у предмету Вишег суда у Београду П 105/11 примила тужбу овде тужиље АА којом је смањен тужбени захтев тужиље на идеалан део сувласништва на 1/2 пословног простора од ког датума 17.04.2013. године је тужена постала несавесна сходно члану 39 став 7 Закона о основама својинско правних односа, с тим да је дана 28.01.2015. године пресуда Вишег суда у Београду П 105/11 од 27.03.2014. године постала правноснажна а којом се утврђује да је тужиља власник 1/2 идеалних делова предметног пословног простора у ... По првобитној тужби овде тужиље против овде тужене за утврђење да је власник целог локала, тужиља је поднеском предатим туженој на рочишту 17.04.2013. године смањила тужбени захтев за утврђење на 1/2 идеалних делова предметног локала којим датумом је тужена тиме постала несавесна и од тог дана постала пасивно легитимисана и одговорна за насталу штету накнади тужиљи, а имајући у виду да је тужена спорни локал уступила на коришћење сестри и зету који су га користили за угоститељску делатност из којих разлога је захтев за накнаду штете за период од јуна 2010. године до маја 2013. године одбијен као неоснован, обзиром да је тужена у том периоду била савесна према тужиљи, а од 17.04.2013. године несавесна и пасивно легитимисана да тужиљи накнаду штете јер је 1/2 локала тужена у том периоду користила и није плаћала било какву накнаду на име коришћења тужиљи па је дужна да је исплати за период од јуна 2013. године до августа 2015. године. Предметни локал

није укњижен.

Првостепени суд је оценио приговор застарелости за период од 13.06.2010. године до 28.03.2012. године основаним имајући у виду да се рок застарелости рачуна на основу члана 40 Закона о основама својинско правних односа почев од дана предаје у посед, а што је у конкретном случају 28.03.2015. године.

Одредбом члана 38 став 2 Закона о основама својинско правних односа прописано је да савестан држалац није дужан да плати накнаду за коришћење ствари нити одговара за погоршање и пропаст ствари који су настали за време његовог савесног држања. Одредбом члана 40 Закона о основама својинско правних односа власник непокретности има право да потражује од несавесног држаоца предају убраних плодова, односно накнаду вредности плодова које је потрошио, отуђио, пропустио да убере или уништи и то три године од дана предаје ствари, при чему закупнина представља цивилне плодове ствари па у периоду за који је тужена била несавесна тужила би имала право на изгубљену закупнину за 1/2 предметног локала, како то правилно закључује и првостепени суд. Међутим, приликом оцене савесности тужене, по станивишту Апелационог суда савесност тужене се има ценити у конкретном случају обзиром на све околности случаја. Па тако, тачно је да је смањењем захтева тужиле за утврђење да је тужила сувласник само на 1/2 локала тужена о томе стекла сазнање и иста чињеница би могла бити релевантна за оцену савесности тужене да тужена у исто време није имала претензију стварно правне природе на предметном локалу као и парницу у току по тужби овде тужиле против овде тужене за предају 1/2 локала. Овако, у ситуацији када је текао парнични поступак по тужби овде тужиле према овде туженој за утврђење права својине са 1/2 на предметном локалу који је у обиму 1/1 користила тужена у спорном периоду и када је правоснажном пресудом утврђено сувласништво тужиле на 1/2 на предметном локалу али затим правоснажно одбијен захтев за предају истог од стране тужене и када је правоснажношћу пресуде коју је водио продавац против овде тужене као купца ради утврђења ништавости уговора који је закључен о купопродаји предметног локала, то се не може сматрати да је тужена у спорном периоду била несавестан држалац локала до доношења пресуде којом је утврђено право тужиле на спорној 1/2 локала у односу на тужену и као таква дужна да тужиле накнади убране плодове у виду изгубљене закупнине за период до доношења ове пресуде. Ово из разлога јер пре доношења одлука којом је разрешен имовинско правни однос у погледу уговора којима је располагао у корист тужиле и у корист тужене на истој спорној 1/2 предметног локала и у погледу захтева за утврђење и предају између овде истих парничних странака, не може се сматрати да је тужена била несавесна све до доношења пресуде у корист овде тужиле о праву својине на спорној 1/2 локала, јер је очекивала да њен правни основ коришћења предметног локала буде ваљано утврђен судском одлуком у односу на продавца и у односу на тужилу, о чему су текле парнице, што не може водити закључку о несавесности која би представљала ваљан основ за накнаду која се тужбом потражује за период до доношења пресуде Вишег суда у Београду П 105/11 дана 27.03.2014. године, док је након доношења ове пресуде тужена стекла сазнање о постојању својинског права тужиле на 1/2 локала од када је била несавесна. Стога је тужена обавезана да тужиле накнади штету због коришћења сусвојинског дела непокретности (локала) тужиле за период несавесности односно од априла 2014. године до краја јануара 2015. године, у

висини према налазу и мишљењу вештака економско финансијске струке, док је овај суд из напред наведених разлога оценио тужбени захтев тужиле неоснованим за тражени период од јуна 2010. године до краја марта 2014. године.

Без обзира што је правноснажном пресудом утврђен као ништав основ коришћења 1/2 локала (уговор о купопродаји са ВВ), тужена није неовлашћено користила сувласнички део локала тужиле у периоду од закључења уговора са ВВ 2009. године, па све до доношења пресуде којом је према туженој утврђено да је тужиле власник 1/2 предметног локала (пресудом Вишег суда у Београду П 105/11 дана 27.03.2014. године). Ово зато јер је до наведене ситуације дошло из разлога што је ВВ као сувласник 1/2 предметног локала истим располагао у целости у корист тужене, а без знања тужиле, и без знања тужене о претходно по ваљаном уговору стицања права сусвојине тужиле на 1/2 истог локала, па је вођено више поступака између ВВ и тужиле исто као и између ВВ и тужене али и парнични поступка пред Вишим судом у Београду по тужби тужиле АА против тужене ББ са захтевом за утврђење да је тужиле власник 1/2 предметног локала у ком поступка је пресуда донета 27.03.2014. године, а до ког момента је тужена имала неизвесну ситуацију у погледу ваљаности свог уговора о купопродаји закљученог у својству купца са ВВ као продавцем, јер је правноснажна пресуда по тужби ВВ против овде тужене за утврђење ништавости уговора о купопродаји закљученог за цео локал између њих као уговорних страна из 2009. године разрешена доношењем правноснажне пресуде Вишег суда у Београду П 21402/10 од 04.04.2014. године потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2601/14 од 28.01.2015. године, а која је затим укинута ревизијском одлуком ВКС од 11.03.2016. године и у поновном поступку пресуда Вишег суда у Београду П 648/16 од 13.06.2018. године потврђене пресудом Апелационог суда у Београду Гж 10181/18 од 11.03.2019. године, што значи након доношења пресуде у предмету по тужби овде тужиле против овде тужене за утврђење власништва на 1/2 локала, чиме тужена у овом периоду није била несавесна све до доношења пресуде у корист овде тужиле 27.03.2014. године (пресуда Вишег суда у Београду П 105/11). Према томе, не може се сматрати неовлашћеним коришћењем од стране тужене предметне половине локала за период потраживања од јуна 2010. године све до 27.03.2014. године, па тужиле не припада наплата тржишне закупнине од тужене за период коришћења 1/2 локала власништва тужиле за тај период, док је захтев тужиле основан за период од априла 2014. године до краја јануара 2015. године (делом пресуде донете у току овог поступка П бр. 4732/15 од 23.04.2018. године ставом првим досуђена је тражена накнада тужиле за период од правоснажности пресуде Вишег суда у Београду од 28.01.2015. године до предаје сувласничког дела локала тужиле у извршном поступку 04.08.2015. године, који део је потврђен пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2700/19 од 22.11.2019. године).

Неосновано жалба тужиле побија правилност става другог изреке, сматрајући да је тужена у посед са оцем ушла 2010. године у свласнички део локала тужене и да га од тада користи све док га није вратила 2015. године, а имајући у виду исход судског поступка окончаног пресудом Вишег суда у Београду П 21402/10 од 04.04.2014. године којим се утврђује да је уговор о купопродаји непокретности закључен 15.06.2009. године и оверен пред судом између ВВ као продавца и ББ као купца ништав. Ово из разлога јер је тачно да је пресудом Вишег суда у Београду П 21402/10 од 04.04.2014. године утврђена ништавост уговора о купопродаји од 15.06.2009. године потврђена

пресудом Апелационог суда у Београду од 28.01.2015. године, али је иста укинута решењем Врховног касационог суда од 11.03.2016. године па је пресуда којом је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о купопродаји Вишег суда у Београду П 648/16 донета 13.06.2018. године и постала правоснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10181/18 од 11.03.2019. године којом је иста потврђена, а одбијена ревизија тужиоца ВВ одлуком Рев 3815/19 од 04.12.2019. године, из чега произилази да је све до доношења одлуке по тужби овде тужиље против овде тужене за утврђење права својине са 1/2 на предметном локалу за тужену постојала неизвесност и оправдано уверење да је власник предметног локала у целости, јер је текао судски поступак према овде туженој по тужби овде тужиље у погледу утврђења власништва на 1/2 предметног локала који такође није био правоснажно окончан у периоду потраживања накнаде за коришћење 1/2 локала од јуна 2010. године до доношења пресуде у том предмету 27.03.2014. године.

Стога су неосновани жалбени наводи тужиље да је тужена постала несавесна у тренутку када је примила тужбу овде тужиље дана 18.10.2010. године за утврђење да је тужиља сувласник непокретности јер тренутак подношења тужбе није релевантан за оцену савесности тужене код осталих релевантних чињеница а то је постојање уговора о купопродаји непокретности као начина стицања предметног локала од стране тужене и поступака који су били у току у погледу утврђивања сувласништва на предметном локалу и захтевом за предају истог.

Жалбени наводи тужиље да је пријемом тужбе од стране овде тужиље тужена сазнала да постоји право (су)својине на истом локалу од стране трећег лице (тужиље) чиме је према постојећим околностима јој могло бити познато да непокретност коју држи припада тужиљи у погледу оцене савесности нису основани, из разлога јер се у конкретном случају сазнање (бити јој познато) не може самостално ценити у погледу савесности тужене већ у склопу свих конкретних околности, а то је постојање уговора као правног основа који је тужена поседовала у погледу својине на целом локалу, те судски поступци који су били у току у погледу ваљаности тог уговора, те је тужена оправдано веровала да је претедент на истој 1/2 сувласништва на локалу све до доношења пресуде у односу на тужену да је тужиља власник те 1/2 локала у које време је постојала пресуда у погледу утврђења ништавости уговора о стицању на локалу од купца ВВ од 04.04.2014. године, а која је постала правоснажна тек доношењем пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2601/14 од 28.01.2015. године а која је тек касније укинута решењем Врховног касационог суда по ванредном правном леку 11.03.2016. године.

Из ових разлога је неоснована жалба тужене у погледу оспоравања захтева тужбе за исплату накнаде од краја марта 2014. године до краја јануара 2015. године, позивањем на савесност тужене утврђену коначном одлуком по тужби ВВ против тужене ББ Вишег суда у Београду 648/16 од 13.06.2018. године потврђеном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 10181/18 од 11.03.2019. године и пресудом ВКС Рев 3815/19 од 04.12.2019. године којом је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о купопродаји предметног локала закључен између ВВ као продавца и тужене као купца закључен и пред судом оверен 15.06.2009. године, јер у периоду за који се потражује исплата накнаде од краја марта 2014. године до краја јануара 2015. године

има се ценити савесност тужене према конкретним околностима случаја тада постојећим, а из напред наведених разлога, тужена је била савесна до доношења одлуке 27.03.2014. године, а од тада несавесна.

Применом члана 165 став 2 у вези са чланом 153, 154 и 163 ЗПП, Апелациони суд је одлучио о трошковима парничног поступка. Тужилји, сходно коначном успеху у спору, припадају трошкови које је имала и то: за састав тужбе и састав два образложена поднеска који су били потребни и неопходни ради вођења спора у износу од по 16.875,00 динара, за приступ на 7 одржаних рочишта у износу од по 21.375,00 динара, за приступ на два неодржана рочишта у износу од по 12.937,00 динара, за састав жалбе од 14.06.2018. године износ од 33.750,00 динара, као и таксе на тужбу и одлуку по 39.300,00 динара, што све укупно чини износ од 338.474,00 динара, све по Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката и Таксеној тарифи. Тужилји нису досуђени трошкови за приступ на неодржано рочиште 09.03.2017. године јер је исто одложено због непоступања благовременог тужилје, због чега је одлагање истог тужилја скривила па јој исти трошкови не припадају. С друге стране, туженој су досуђени трошкови другостепеног поступка сходно делимичном успеху у жалбеном поступку и то са састав жалбе 27.000,00 динара, за приступ на једно одржано рочиште пред другостепеним судом 18.000,00 динара, таксе на жалбу 35.000,00 динара по АТ и ТТ. Туженој нису досуђени тражени трошкови таксе на другостепену пресуду јер је тужилја, а не тужена обвезник плаћања овог трошка.

Стога је применом члана 383 став 1 тачка 6 ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић